

«Maar wie moet de prijzen uitdeelen?» vroegen vele stemmen tegelijk.

«Wel, *zij*, natuurlijk», zei de Dodo terwijl hij met één vinger naar Alice wees, en het gansche gezelschap verdrong zich nu om haar, uitroepend: «de prijzen, de prijzen!»

Alice wist niet, wat ze zou doen. In haar wanhoop stak ze een hand in haar zak en haalde daar een doos met bonbons uit, die door het zoute water gelukkig niet bedorven waren en deelde die uit als prijzen. Ze kon er juist ieder één geven.

«Maar ze moet zelve ook een prijs hebben», zei de Muis.

«Zeker» antwoordde de Dodo op ernstigen toon.

«Wat heb je nog meer in je zak?» vervolgde hij, zich tot Alice wendende.

«Enkel een vingerhoed», zei Alice droevig.

«Geef mij die», zei de Dodo.

Toen verzamelden zich allen weer om haar heen, terwijl de Dodo haar plechtig den vingerhoed aanbod en zei: «Wij verzoeken u dezen sierlijken vingerhoed wel te willen aannemen». Een algemeen gejuich volgde op deze korte, maar schoone rede.

Alice vond dit alles zeer mal, maar ze keken allen zoo ernstig, dat ze niet durfde lachen en daar

ze niet wist wat te zeggen, boog ze over haar den vingerhoed met een deftig gebaar.

Daarna ging men de bonbons ophalen, maar oorzakten nog al wat drukte en verwarring. De groote vogels klaagden, dat ze er niet bij konden, en de kleine er bijna in stikten, zoo dat de groote den rug moest kloppen. Doch eindelijk

mee klaar en toen gingen ze weer in de rij en vroegen de Muis hun nog wat te vertellen.

«Je hebt me beloofd me je levensverhaal te vertellen», zei Alice, «en hoe het kon afkeeren van — K. en H.», voegde zij er bij, half bang, dat de Muis weer boos zou worden.

«Ach, mijn leven was somber en saai», sprak de Muis, diep zuchtend, met een zachte stem. «En», zoo voegde ze er nauw hoorbaar toe, «staat is zoo erg treurig».